

המפלת התיבה פרק שלישי נדה

כא.

עין משפט נר מצוה

קו א מיי פ"ה מהלכות
אסורי ביאה הל' י'
א ב מיי פ"ה מהלכות
אסורי ביאה הל' יג טור
י"ד ס"ו קפח וס"ו קלז ע'
בהשגות ובמ"מ וכו':
ב ג ד מיי שם פ"ה הל' יד
והל' טו וע"י בהשגות
ובמ"מ סמג לאוין קול
טוש"ע י"ד ס"ו קפח סע"ף
ד:
ג ה ו מיי שם פ"ה הל' ה
סמג שם טוש"ע שם ס"ו
קלז סע"ף ג:
ד ז מיי שם פ"ה הל' יג:
ה ח מיי פ"ו מהלכות
אסורי ביאה הל' ד:
הרי

אלא בחתיכה של ד' מיני דמים. דקסבר ר' יהודה דס נדות הוא ונקרש ונעשה חתיכה כדאמר לקמן גבי מפלת מין דגים ורבנן סברי מקור מגדל חתיכה ולא דס נדות הוא: **ורבנן סברי לא אמרינן** רוב חתיכות. תימה ונימא דהוה פלגא ופלגא ויהא ולאי טמא ברה"י אע"ג דאיכא חוקת טהרה וי"ל דאמר"י לעיל (דף יח:): דאפילו לרבי יהודה לא הוה רוב גמור ואין שורפין עליו את התרומה ולרבנן אפילו פלגא לא הוה ולדעת רוב החתיכות לאו של ד' מיני דמים הס: **לרבי יוחנן אדומה** ושחורה אפאן קתני אה אי לרבי יהודה. וה"פ המפלת אדומה ושחורה דינו כדמפרש ר' יהודה בסיפא השתא אירוקה כו' ומתוך פי' ר"ח משמע דל"ג וכו"ט כי פליגי רבנן אירוקה ולבנה וכן נראה דהא צדיק קתני צמילתיהו שחורה ואדומה ואין זו סוגיית הש"ס:

א **ויאינו נאכר**. דאימא לא לאתה ולא ילדה וצ' קרבנות אין לריכה להביא משום דאימא לאתה וילדה דל"כ קושי סמוך ללידה הוא וטהורה כיון דלא שפחה מעת לעת דיש קושי לנפלים וכן צ"ל לרבי יהושע דסבר יש קושי לנפלים דאי אין קושי היה לה להביא שני קרבנות של זבה דהוה ודאי נאכל ושל לידה דהוה ספק אינו נאכל לזיבה וללידה לא סגי בקרבן חד מידי דהוה אכלז ודס כדאמרינן צפ"צ דכרימות (דף טז:): ולקמן צפ"י יולא דופן (דף טז:): **באפשר**

אמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים אבל של שאר מיני דמים טהורה ור' יוחנן אמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה של שאר מיני דמים דברי הכל טהורה לא נחלקו אלא שהפילה ואינה יודעת מה הפילה ר' רבי יהודה סבר זיל בתר רוב חתיכות ורוב חתיכות של (מיני) ארבעת מיני דמים הויין ורבנן סברי לא אמרינן רוב חתיכות של ארבעת מיני דמים איני והא כי אתא רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת חתיכה אדומה שחורה ירוקה ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה קשיא לשמואל בחדא ולרבי יוחנן בתרתי לשמואל בחדא דאמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים והא קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה וכי טימא כי פליג רבי יהודה אדומה ושחורה ואירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה קתני לה אילימא רבנן השתא אדומה ושחורה מטהרי רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לרבי יהודה ותו לרבי יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה הא קתני אדומה ושחורה ופליגי רבנן וכי טימא כי פליגי רבנן אירוקה ולבנה אבל אדומה ושחורה לא אלא אדומה ושחורה למאן קתני לה אילימא רבי יהודה השתא ירוקה ולבנה טמאה אדומה ושחורה מיבעיא אלא לאו רבנן ופליגי אלא אמר רב נחמן בר יצחק באפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי

ראתה דס צאתה לידה אס לאוי: ואינה יודעת. אס נפל הוא ואס רוח צעלמא הוא: הרי

השרוני. מווג: **גידון כרמלי חי**. דהכי נמי דקיי כרמלי חי. ואית דגרסי כשרוני גידון הכרמלי: **כדום טבריא של זכויק פשוט**. טב"ש ואידי דקליש נראה צו אדמומית היין: הדרן עלך כל היד **המפלת חתיכה אס יש עמה דם טמאה**. משום נדה: ואס לאו טהורה. דלאו לידה היא דאי לידה הויה צלל דס נמי טמאה דכתיב (ויקרא יב) כימי נדת דומה טמאה: ר' יהודה אומר כו'. מפרש בגמרא: **כמין שעה**. שער: **יבחושין**. יבושין: אס נימוחו טמאה. משום נדה דדס הוא: מין דגים. נמי לאו ולד הוא וטעמא מפרש בגמרא [כג:] הלכך אי איכא דם טמאה נדה ואס לאו טהורה: **סעז לוכר**. ימי טומאת שבעה וימי טהרה ל"ג וכל דמים שמתראו צון טהורין: **לוכר ולנקבה**. לחומרא ימי טומאה דנקבה שבעים וימי טהרה כלס לסוף ארבעים יום מוכר ולא פ' נקבה. ובגמרא [ג:] מפרש מאי שנא דלמיה ועוף קרי ולד יומר מדגים: **גב' של ד' מיני דמים**. דקסבר היא גופה דס הלכך טמאה נדה אכל ולד לא הו': אירוקה ולבנה. לאו מארבע מיני דמים הן אלא אדום וכמימי אדמה וקרבן כרכוס וכמנוו. ושחור לא קא חשיב דהיינו אדום אלא שלקה"ס: **לא אמרינן כו'**. דקסברי אין רוב חתיכות של ארבע מיני דמים דלא ימי טהרה שכל דמים שהיא רואה צון טהורין (שם). תשב לנקבה. שבעת טמאס וס"ז טהרה (שם ובבבורות שם). ואם אין ידוע. אס וכי אס נקבה הטל עליה חומר שניהם ותשב לוכר ולנקבה. שבעים טומאת לידה נקבה, ואפילו אינה רואה הן, שמה נקבה לידה וכלל לחיה איכא שבעים טומאת לידה, ימי טהרה אין לה אלא עד ארבעים יום ממחילת ידמן כדי זכר שמה וכי הוא (חולין שם וכו"ו בבבורות שם).

של ארבעת מיני דמים. שהחתיכה מארבע מראות דס טמא השניין צמתי, ואע"ג דחמשה תנן שחור אדום הוא אלא שלקה, דיכין דמראה דס טמא יש צה, אמרינן טלו דס הוא וטמאה נדה, ורבנן סברי אין זה דס אלא כהר, אבל של שאר מיני דמים טהורה. טנו ירוק ולבן שטהורין הן (ועי' י"ח). ואינה יודעת מה הפילה. שאבדה החתיכה קודם שנאסר לפטוי (ועי' י"ח). לא אמרינן רוב חתיכות כו'. דלא סביח לה רוב חתיכות של ד' מיני דמים (שם).

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צלל דס וכו' ולרבי יהודה אפילו: (ב) ד"ה ולשלישי ור"ה ואינה ה"ה:

לעזי רש"י

טב"ש [ט"יב"ש]. דק.

מוסף רש"י

המפלת חתיכה. צלל לידה, אם יש עמה דם טמאה. האשה טמאה כשאר נדה ולא משום לידה. דלאו ולד הוא (ועי' י"ח). כמין שעה. אדומה [קטן ד:]. המפלת מין בהמה חיה ועוף. קאמר ר"מ תורת ולד עליהן ואמן ושבת עליהן ימי טומאה וימי טהרה (חולין שם). תשב לוכר. שבעת ימי טומאה ושלוש ושלשה ימי טהרה. שכל דמים שהיא רואה צון טהורין (שם). תשב לנקבה. שבעים טמאס וס"ז טהרה (שם ובבבורות שם). ואם אין ידוע. אס וכי אס נקבה הטל עליה חומר שניהם ותשב לוכר ולנקבה. שבעים טומאת לידה נקבה, ואפילו אינה רואה הן, שמה נקבה לידה וכלל לחיה איכא שבעים טומאת לידה, ימי טהרה אין לה אלא עד ארבעים יום ממחילת ידמן כדי זכר שמה וכי הוא (חולין שם וכו"ו בבבורות שם).

של ארבעת מיני דמים. שהחתיכה מארבע מראות דס טמא השניין צמתי, ואע"ג דחמשה תנן שחור אדום הוא אלא שלקה, דיכין דמראה דס טמא יש צה, אמרינן טלו דס הוא וטמאה נדה, ורבנן סברי אין זה דס אלא כהר, אבל של שאר מיני דמים טהורה. טנו ירוק ולבן שטהורין הן (ועי' י"ח). ואינה יודעת מה הפילה. שאבדה החתיכה קודם שנאסר לפטוי (ועי' י"ח). לא אמרינן רוב חתיכות כו'. דלא סביח לה רוב חתיכות של ד' מיני דמים (שם).

עין משפט
גד מצוה

כא:

המפלת חתיכה פרק שלישי נדה

באפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפּלני. להך לישנא מימיה דג' מקומות דקאמר ר' יוחנן לעיל (דף יח.) דהלכו חכמים אחר הרוז למעוטי מאיל^ט: **בתובה מאדים**. ואע"ג דלא האדים מצמוץ ונראה דאס האדים מצמוץ עדיף טפי אפילו לא האדים

מצפנים כמו דס א'אגור דצפנים אינו מועיל אלא לסומכוס ומצמוץ אפילו לרבנן: **וזוא**. פירש בערוץ שס חכס: **אם יש בה עצם טמאה לידה**.

והא דמתן הך קודס הא דדס אגור דמייירי נמי בנדה ולא בלידה משום דתני כל דכרייתא צרישא: **והאמר** רבי שמעון בן יוחי. וא"ת וליסייעיה ממתני' דצעי עמה דס ו"ל היינו משום דקסבר דאינו דס נדות: **הא** דם נדה טמאה אפיצו בשופרת. וא"ת מנליה הא אימא הא דדס נדה טמאה משום דפלי פלויי וקרינן ציה צצצרה כדמשני אציי לפירש"י ו"ל דנראה לו למקשה דרבנן פליגי אמאי דקאמר ר' אליעזר כהדיא צצצרה ולא צשפיר ולא צחתיכה ואתו רבנן לתימר דלא מטעס צצצרה טהור אלא משום דאינו דס נדות הא אס היה דס נדות טמאה אפילו צשפופרת אפי' דס נדות טהור צצצרה טהור הוו פליגי רבנן אמאי דקאמר רבי אליעזר כהדיא:

כ

הרי זו ספק לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל רבי יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל^ט שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם לישנא אחרניא אמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעה מיני דמים אבל של שאר מיני דמים טהורה אינו והא כי אתא רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת חתיכה אדומה ושחורה וירוקה ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה ורבי יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה קתני אדומה ושחורה וירוקה ולבנה ופליג ר' יהודה וכי תימא כי פליג ר' יהודה אדדומה ושחורה אבל ירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה^ט מאן קתני לה אילימא לרבנן השתא אדומה ושחורה קא מטהרי רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לר' יהודה ופליג אלא אמר^ט (רב יהודה)^ט באפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגותא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי

הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל רבי יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל לפי שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם ת"ר המפלת חתיכה^ט סומכום אומר משום רבי מאיר וכן היה רבי שמעון בן מנסיא אומר כדבריו קורעה אם יש דם בתוכה טמאה ואם לאו טהורה כרבנן ועדיפא מדרבנן כרבנן דאמרי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם ועדיפא מדרבנן דאינהו סברי עמה אין יבתוכה לא וסומכום סבר אפילו בתוכה ותניא אידך המפלת חתיכה ר' אחא אומר קורעה אם תוכה מאדים טמאה ואם לאו טהורה כסומכום ועדיפא מסומכום ותניא אידך המפלת חתיכה רבי בנימין אומר קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה אמר רב חסדא ובחתיכה לבנה וכן כי אתא ז'זוגא דמן דרבייב אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת חתיכה לבנה קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם יש בה דם אגור טמאה ואם לאו טהורה כסומכום וקילא מכולהו בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הרואה דם בשופרת מהו יבבשרה אמר רחמנא ולא בשופרת או דלמא האי^ט בבשרה מיבעי ליה שמממאה מבפנים כבחון אמר ליה יבבשרה אמר רחמנא ולא בשופרת דאי בבשרה מבעי ליה שמממאה מבפנים כבחון א"כ נימא קרא^ט (בבשר) מאי בבשרה שמע מינה תרתי והא"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם יש בה דם אגור טמאה ואם לאו טהורה הכי השתא התם דרכה של אשה לראות דם בחתיכה הכא אין דרכה של אשה לראות דם בשופרת לימא שפופרת תנאי היא דתניא המפלת חתיכה אף על פי שמלאה דם אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי אליעזר אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ר' אליעזר היינו תנא קמא אימא שרבי אליעזר אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה וחכמים אומרים אין זה דם נדה אלא דם חתיכה תנא קמא נמי טהורי מטהר אלא דפלי פלויי איכא בינייהו תנא קמא סבר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה והוא הדין לשפופרת והני מילי היכא דשיעא אבל פלי פלויי טמאה מאי טעמיה בבשרה קרינא ביה ואתו רבנן למימר יאף על גב דפלי פלויי אין זה דם נדה אלא דם חתיכה הא דם נדה ודאי טמא ואפילו בשופרת נמי אמר אבבי בשפופרת כולי עלמא לא פליגי דטהורה כ

נדה הוא הלכך לא שגא צמוכה כי שיעא ולא שגא פלי פלויי דנגע צרחס טהורה אכל שפופרת דס^ט נדה היא טמאה דלא דרשינן צצצרה אלא לטמאה צפנים כצחון: כולי עלמא לא פליגי (דטהורה). דאין דרך (הרואה צצק)^ט :

הרי זו ספק לידה וספק זיבה. ספק אס זיבה היא וחיבת צקרנן זיבה ספק אס לידה היא וחיבת צקרנן לידה ספק אס לידה לא לידה ולא זיבה ואין עליה קרבן כיצד אס ילדה צשלישי ולד גמור הרי כאן לידה ולא זיבה ואפי' ראתה דס עם לידתה להשלים ג' ראיות דקושי סמוך ללידה

רחמנא טהרה לקמן צפ' צנות כותים (דף לו.): כי יזוב וזב דמהי^ט דמה מחמת עזמנה ולא מחמת ולד ואס לא היה ולד גמורה דהשמא לאו קושי סמוך ללידה הוא דאין כאן לידה ואס לא היה ולד ולא ראתה דס אין כאן לא לידה ולא זיבה דשני ימים הוא דחויא הלכך מצינאה קרבן אחד לכולכו צקדשים דשמא יולדת או זבה היא ואינו נאכל מטאת העוף שלה דשמא אינה לא יולדת ולא זבה דאפשר לפתיחת הקצר צלא דס וצשלישי לא חזאי וולד נמי לא הואי והאי קרבן מליקת חולין היא וצבלה: שאי אפשר. הלכך מה נפשך אס ולד הוא הרי כאן לידה ואס אינו ולד הרי כאן זיבה דצשלישי חזאי: ועדיפא. חמיא:

אס סוכה מאדים. הבשר מאדים ואפי' אין שס דס ממש: **כסומכום**. דאמר מוכה כעמה ועדיפא מדסומכוס דליהו צעי דס ממש: **עמאה לידה**. ויש לה ימי טוהר ותצב לזכר ולצקצה ימי טומאה דנקצה וימי טוהר דזכר: **לצנה**. דהוא מין צצר: **זוגא דמן** חדיצי שני תלמידי חכמים מאותו מקוס: **אגור**. דס הרצה: **כסומכום**. דאמר דס צצמוכו מטמא אותה משום נדה: **וקילא מכולהו**. מדסומכוס דלא צעי אגור ומדרי' אחא דאמר אפילו אין מוכה אלא מאדים: **צשפופרת**. הכניסה קנה חלול צאותו מקוס ונמלא צמוכו דס: **צצצרה**. דס יהיה זיבה צצצרה שיעא דרך כותלי צית הרחס ואין מפסיק והאי קרל צנדה כתיב ופרשה שניה נאמרה צוצה (ויקרא טו)

ואשה כי יזוב וזב דמה וגו': **שמטמאה צפנים כצחון**. מאחר שיעא מן המקור לפרוזורם והעמידו כותליה מיד היא מטמאה משא"כ צוצ וצעל קרי המקור לפרוזורם והעמידו כותליה מיד לאין מטמאין עד שחלא טומאתן לחוץ: **אס יש צה דס אגור כו'**. ומאי שגא משפופרת: **דרכה של אשה לראות דם נחסיפה**. הלכך צצצרה קרינא ציה דמין צמינו לא חייץ: **שפיר**. עור הולד קודס שנצרכו צמוכו גידים ועלמות וצצר: **דפלי פלויי**. שגס צה שורות שורות ציקועיס מצמוץ והדס שס^ט: **דס"ק**. לא מטהר לה אלא מגורת הכתוב סצר האי ד טהורי^ט הוא ומשום חליצה היא טהורה ומשום גורת הכתוב וה"ה לשפופרת כיון דטעמא משום חליצה הוא: **וה"מ דשיעא**. חתיכה והדס צמוכה לא נגע: **אכל היכא דפלי פלויי**. והדס שס ונוגע צרחס: **עמאה**. דקרינן צצצרה והיינו דקאמרי אס יש עמה דס דפלי פלויי טמאה ואס לאו טהורה. ורבנן צמראי לא דייקי לישנא דקרא והאי דמטהרי משום דלאו דס

הרואה צצק)^ט :

מסורת הש"ם

א) [לקמן כג: גה. טו. כריכות יג. ב) זיל ר' יוחנן. רש"י, א) [לקמן כג:]. ד) זיל חזא וכי"ה צמוץ ועי' רש"י וכו"ג הערוך חזא ופי' שס אלא ודלא כרש"י דגרס ווגא ופי' שני ת"מ וכו' ולפירושו מלת אחא ואייתי צדיה ק"ק דלחו ואימי צדייהו הליג'ן, ב) [לקמן מ. מאל: מ:]. ג) [לקמן מ:ז.]. ד) ס"א צצרה, ה) ויקרא טו, ו) נדה. זש"ש, ז) צס"א: דסס, ח) רש"י מ"ו וגרס דדיקנן לעשנא דקרא, ט) ועי' חוס' לעיל ת: ד"ה למעוטי כ"י כתוב צימר ציצור].

תורה אור השלם

1. ואשה כי תהיה ובה דם יקרה ובה בבשרה שבעת ימים תקרה בגרחה וכל הדגש קה יקרא עד הקרב: ויקרא טו יט

הגהות הב"ח

א) גב' למאן קמי לה: ב) רש"י ד"ה דפלי וד"ה דמיק' וכו' סבר האי דס טמא אלא כ"ל והל"ז:

גליון הש"ם

גב' כסומכום אומר משום ר"ב. לקמן כה ע"א:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה צמוכה מאדים וכו' לא האדים מצפנים כמו דס אגור מלת אגור נמקן:

תוס' הרא"ש (המשני)

לחלק בין שפופרת לחתיכה ופלוני בחתיכה כפליגי מפיקא אי"כ לא הויל למימר אלא בשפופרת כי"ע לא פליגי כו' כי פליגי בחתיכה. ופי' השר מקוצי דבזאח פליגי ר' אליעזר ורבנן דרי' אליעזר סבר דרכה של אשה לראות כו' וכיון שריאה כדרך שהנשים רואות טמאה ורבנן סברי אין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה ואפי' דפלי אפלויי וכיון שלא ראתה כדרך שהנשים רובנן לראות טהורה אפי' דהוי דם נדה וגם נוגע בבשרה ופליגי ר' אליעזר ורבנן בקרא דדרשינן בבשרה ולא בשפופרת דרי' אליעזר סבר דממעטינן שפופרת משום הפסקה וכן חתיכה היכא שאין הדם נוגע בבשר אבל אי פלי אפלויי קרינא שפיר בבשרה ורבנן סברי דטעמא דשפופרת משום שאין דרכה של אשה לראות כך וכן בחתיכה נמי אפילו אי אפלאי אפלויי ולפי שאין דרך הנשים לראות כך והאי דקאמרי אין זה דם נדה הכי קאמרי אין דם נדה גריל לבא בזה הענין וכן עשה מעשה השר מקוצי באשה שנעקר מקור שלה וכמין חתיכת בשר נפל לה בבית החיצון ולא היתה פוסקת לראות כל זמן שאותה חתיכה היתה בבית החיצון וטהרה אותה לבעלה כיון דאין דרך נשים לראות כן:

1 א טושע"י י"ד סי' קפח ספ"ג ג ועי' צצצרות צפיה מתי' אוקורי ציאה ה' ג' ובהנחות מיי' רש פ"י:
ז ב מיי' פ"ה מהלכות אוקורי ציאה ה' יג:
ח ג מיי' שס פ"י ה' ד סמג לאין קול טושע"י י"ד סי' קלד ספ"ג ג:
ט ד מיי' שס פ"ה ה' י' קלד ספ"ג ג:
י ה ר מיי' שס ה' טו ועי' צצצרות וצמי' וצמי' סמג שס טושע"י י"ד סי' קפח ספ"ג ג:

תוס' הרא"ש

המפלת חתיכה. הרי זו ספק לידה ספק זיבה אי סבירא ליה יש קושי לפלגים ניהא דאינה מביאה אלא קרבן אחד אבל אי סבר דאין קושי לפלגים צריכה להביא שני קרבנות דרילמא היא ובה ויולדת וקרבן לידה וקרבן זיבה לא שייכי אהדרי לפטור בקרבן אחד כדאימא בפ"ב דכריתות ולקמן ביוצא דופן מדי' דההו אאכל חלב ודם ואיכא לפרש הו דקאמרי מביאה קרבן ואינו נאכל מביאה על כל ספק שלה קרבן ואין אחד מן נאכל. ור' יהושע סבר דאחד מן הקרבנות נאכל ורודאי זבה היא אבל ספק לידה היא לפיכך אינו נאכל: **מאי** בבשרה ש"מ תרתי. ולקמן בירוש הרואה כחם פרוץ דמיבעי ליה בבשר עד שתרויש בבשרה ומשני תרתי ש"מ וצ"ל דכולה שמעינן מיניה דאמרינן בחתיכה אי הוי דם למעוטי שפופרת ומכ"ח שמעינן שטמא בפנים כבחון דמשמע בעודו בבשר טמאה ומשמעות דבשר שמעינן שתרויש בבשרה: הא דם נדה ודאי טמא אפילו בשפופרת דס"ד השתא דאין חילוק בין חתיכה לשפופרת כמו דאמרינן בחתיכה אי הוי דם נדה טמא משום דפלא אפלויי ובבשרה קרינא ביה ו"ל דתלמודא דייק מתוך דבריהם דהכי סבירא להם משום דפליגי מאיזה טעם נטור היכא דשיע רד' אליעזר מטהר מדרשה דקרא ומשמע ליה דאתו רבנן למימר דלאו מן השם הוא זו אלא משום דלא זה דם נדה אלא דם חתיכה:

הליכא ליה אליעזר ומהרהר מדרשה דקרא משום חציצה היכא דפלא אפלויי קרינא ביה בבשרה וטמאה ולרבנן דלא דרשי למעט היכא דלא נגע בבשרה ומטהרי משום דאין זה דם נדה ושפופרת טמאה דלא בעי' שיגע בבשרה ובבשרה דרשי ליה לטמאות בפנים כבחון ולא מפליג השתא בין חתיכה לשפופרת:
ז) אין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה ואפילו דפלא אפלויי משום דאין זה דם נדה אלא דם חתיכה וקשה דהשתא לא הוי הך דאין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה כמו דם דרכה של אשה לראות דם בשפופרת דההוא הוי מטעם הפסקה והכא משום דאין זה דם נדה. ועי' דא"כ הו"ל למימר לרבנן דאין זה דם נדה כדקאמרינן מפיקא. ועי' כיון דאבבי לא בא לחדש כדבריו אלא

^[1] ספר כאן כדברי רבינו וכן זיל אי הוי דם נדה עמא הי"צ צשפופרת וא"ת מנליה הא אימא הא דדס נדה טמאה משום דפלי פלויי וקרינן ציה צצצרה כדמשני אציי לפירש"י ו"ל דנראה לו למקשה דרבנן פליגי אמאי דקאמר ר' אליעזר כהדיא צצצרה ולא צשפיר ולא צחתיכה ואתו רבנן לתימר דלא מטעס צצצרה טהור אלא משום דאינו דס נדות הא אס היה דס נדות טמאה אפילו צשפופרת אפי' דס נדות טהור צצצרה טהור הוו פליגי רבנן אמאי דקאמר רבי אליעזר כהדיא:

^[2] להך לישנא מימיה דג' מקומות דקאמר ר' יוחנן לעיל (דף יח.) דהלכו חכמים אחר הרוז למעוטי מאילט: בתובה מאדים. ואע"ג דלא האדים מצמוץ ונראה דאס האדים מצמוץ עדיף טפי אפילו לא האדים

